

[Jørgen Jensen]

er blevet pensioneret. Men for at få råd til olie, skal de altså holde op med det eller betale noget mere.

Det betyder reelt, at det, pensionisterne fik ved den store sociale reform, som statsministeren brugte som skjold for at gå ind i samarbejdet med partiet venstre, har man ikke alene taget igen i løbet af nogle få måneder, men man har forringet situationen for dem. Derfor er det asocialt, hvad man gennemfører her. Det påvirker ikke det, som man siger man vil påvirke.

Bemærkningerne i dag om, at man opgiver den bilfri dag, kunne måske få nogle i den socialdemokratiske gruppe til at blive lidt kedede af det. Det var også det, vi hørte fra den socialdemokratiske ordfører. Jeg skal da erindre om, at der var et medlem af den socialdemokratiske gruppe, som i et interview til et blad sagde, at det var ikke særlig godt, hvad man gennemførte, men der var da én god ting i det, nemlig at vi fik en bilfri dag. Den stakkel har ikke engang det tilbage med den bilfri dag.

Finansministeren antydede noget i går i fjernsynet om virkningen af det, man gennemfører her, men også om, hvad der kunne ske med de nye prisforhøjelser, som OPEC-landene har aftalt. Der var ikke andet at gøre end at gennemføre de stramninger, som nu gennemføres, og så måtte vi jo se tiden an. Man vil altså fortsætte den linje, man hidtil har fulgt.

Jeg vil godt sige, at det er ikke rigtigt, at der ikke var alternative muligheder. Men når fremskridtspartiet gennem hr. Glistrup taler om, at de har et alternativ, så vil jeg godt spørge: hvad er det så for et alternativ? Det er nedskæringer på de sociale ydelser. Det er nedskæringer på dagpengeområdet. Det er nedskæringer i de miljøkrav, som er rejst af befolkningen. Det er bevillingerne til uddannelse og det kulturelle område, som fremskridtspartiet vil begrænse og skære ned for at få flere penge – ikke til staten, men til de kapitalhavere, som jo har den egentlige magt i samfundet.

Det er det, man vil fra fremskridtspartiet, men jeg tager det frem for at understrege, at det ikke alene er fremskridtspartiet, der har den politik. Det har partiet venstre også. Det er tydeligt kommet frem også i debatten i dag, hvor hr. Ellemann-Jensen taler om, at det er den største nedskæring, der nogen sin-

de er gennemført. Ja, sikken en sejr, man har vundet. Man er så dygtige, at man nu fra partiet venstres side har tvunget socialdemokratiet til at gå med til de største nedskæringer nogen sinde.

Man taler fortsat om det ønskelige i at angribe dyrtidsreguleringen. Det er venstres mål; det skal forfølges. Man vil gå afgiftsvejen. Man vil friholde industrien. Derfor foreligger de alternative muligheder kun, hvis socialdemokratiet frigør sig fra samarbejdet med partiet venstre.

Derfor må vi også sige, at denne regering er ikke det mindste onde, tværtimod er den det værst tænkelige, både økonomisk for arbejderklassen og også ideologisk. Derfor har vi peget på helt andre alternative muligheder, som måtte udnyttes i denne situation.

Vi må og kan tæmme de multinationale olieselskaber, men det kan kun gøres, hvis vi fra statens side overtager indkøb af olie og kul. Hvis vi sikrer, at den fornødne raffinaderikapacitet står til statens rådighed. Hvis vi sikrer, at vi griber ind i fordelingssystemet, hvilket bl. a. også kunne hjælpe de tankpassere, som demonstrerede i går, og som er i klemme. For det er jo også de multinationale selskaber, der klemmer dem.

Vi kunne også gribe ind over for den spekulation, som er i den samfundsskabte værdistigning, og vi kunne bringe balance i vor handel, hvis der var vilje til det.

Der er alternative muligheder, men de forudsætter, at socialdemokratiet bryder med det samarbejde, det har med partiet venstre. Og lad så være med at sige, at det er det borgerlige flertal her i salen, der tvinger den politik igennem. Den kunne ikke tvinge den igennem. Uanset hvor reaktionært sammen sat en anden regering var – med en Glistrup som statsminister, f. eks. – så ville den aldrig kunne gennemføre den politik, som SV-regeringen har gennemført. Den kunne ikke pacificere dansk fagbevægelse. Den kunne ikke i folket få godkendelse for at gennemføre en så reaktionær politik. Derfor er SV-regeringen ikke det mindste onde, men det værste, som dansk arbejderklasse og det danske folk kunne få.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):